

EVOCACIÓ DE MELCION ROSSELLÓ I SIMONET

per MIQUEL BRIÑON I MERCANT

M'han contat que En Melcion Rosselló se jubila abans d'hora, com jo mateix i molts d'altres companys de fatigues; pot ser —Déu no ho vulga— degut al cansament del cos o, el que seria pitjor, de l'esperit.

Sigui així com sigui, des de Fora Mallorca, com deia aquell bon home, mestre nostre, don Francesc de Sales Aguiló, germà en la mallorquinitat que vengué a morir a Bogotà l'any 1955, vull evocar unes quantes vivències que En Sion va deixar en el camp de l'educació mallorquina i també agrair-li moltes ensenyances que li dec, car en moltes ocasions fórem companys de treball i seguírem camins consemblants.

Jo diria que la característica més acusada de la seva personalitat de jove fou la lectura: tot quan digui és poc. Era un lector incansable i coneixia no sols la literatura clàssica sinó també la moderna, especialment la de la generació del 98 i no diguem de la nostra, de la qual n'era un enamorat.

Ell fou batxiller pel col·legi "Cervantes" i jo per l'Institut, ens coneguèrem a l'Escola del Magisteri per devers l'any 1933 possiblement. Ell cursava un curs darrera el meu, que era el Grau Professional en la segona promoció.

La gent jove de llavors era intel·lectualment inquieta, i així era corrent que ens trobàssim els mateixos a un concert de la Capella Clàssica de Mallorca que dirigia Mossèn Joan Thomàs o a l'Ateneu del carrer de Sant Jaume si hi havia un conferenciant bo o a l'Arqueològica Lulliana per a escoltar coses nostres amb Joan Pons i Marquès o amb el Dr. Francesc de B. Moll que era tota una institució com ho és encara ara.

El jovent era romàntic i modernista, com passa en totes les èpoques, i bastant a la bohèmia: la major part usavem xelina en lloc de corbata i fins hi tot es fundà un grup literari "Azul" d'on sortiren llibres amb títols com "Rugidos de león", articles i poesies en els periòdics i revistes; no faltaven reunions a on es recitaven la "Sonatina" i la "Marxa triomfal". Hi havia de tot: bons, mitja pell i xerecs a més no poder. M'han quedat en la memòria per a sempre Bartomeu Rosselló Pòrcel, Julio Sanmartín Perea, Lluís Segura i un altre mig orat com Pere Serra de Sóller. Aquest era l'ambient d'En Sion.

Per aquell temps Mossèn Francesc Sureda i Blanes, llicenciat pel govern, arabista erudit i autor d'alguns assaigs i d'una esplèndida biografia del benaventurat mestre Ramon Lull, inicià un moviment cultural d'estudis filosòfics medievals justament quan nosaltres estàvem en la curolla filosòfica amb D.ª Aina Canalías i Mestres, i allà anarem a parar bastants d'estudiants, i com és natural En Sion no hi podia faltar. Fos en la Sala de la Caixa de Pensions del carrer de la Previsió o en l'Arqueològica Lulliana de tant en tant ens trobavem una caterva de persones entre els quals crec recordar Rosselló Pòrcel, Llorenç Moyà i Gilabert, Lluís Ripoll, don Pep Ensenyat i altres catedràtics, un parell de franciscans joves, qualche metge i dos o tres pintors, per ventura Pere Quetglas Xam, que era més jove i que ja mostrava arpa de geni o Joan Miralles, o gent més madura com Gabriel Cortés o Toni Sabater del "Correo de Mallorca".

D'aquelles reunions sorgí la Maioricensis Scholla Lullistica famosa més tard i d'una gran 5

categoria internacional. Un company nostre Antoni Rosselló i Coll era el secretari.

Casi a punt d'acabar els estudis hi havia unes pràctiques pedagògiques i una d'elles, molt interessant, fou una colònia escolar de vacances en el Port de Felanitx. Jo tenia en aquell temps la família a la vila, i Don Josep Eyaralar i la seva senyora donya Catalina Vives, de grata memòria ambdós, m'encarregaren algunes gestions amb el batle per tenir-ho tot llest quan arribassin els al·lots; que eren una bona caterva... I allà era també En Sion, escollit com sempre.

Fou un mes d'excursions, jocs, assaigs i un poc de terapia. Es mostrà tot el que es pot fer amb un grup de gent entusiasta i quan ens donaren compte el temps s'havia acabat. Moltes vegades hem recordat aquells dies inolvidables.

Però arribà el juliol de 1936 i vengueren dies amargs...

En 1941 ens tornaren a trobar. Tots havíem madurat seriosament. Erem ja uns homes fets i responsables, però alegres i bromistes. Fèiem excursions tots plegats a Cabrera, i el Grup Escolar de Llevant fou el camp de noves experiències. S'obria camp una nova pedagogia que a poc a poc havia d'acabar amb les clatellades i fèrules. Els deixebles eren difícils, però responien bé, i els mestres, realment formidables.

I així va durar un cert temps, car En Sion professionalment pujava i quan jo pensava que els nostres camins s'havien separat vet aquí que un bon dia ens trobarem altra vegada, ni més ni pus que a Santander a un curs de la Universitat Internacional Menéndez y Pelayo. Podrem visitar plegats Altamira, les joies arquitectòniques, col·legiades, i còrrer de la Seca a la Meca pel Cantàbric i pels puigs i pobles bascs. Fins i tot fórem deixebles de D. Ramón Menéndez y Pidal i de les figures més destacades de la cultura europea.

L'any 1978 vaig tornar a Mallorca. En Sion estava de rector de l'Anexa a la Normal, grisos els cabells però jove la cara i l'ànima i el cap molt clar. Ara s'en va i ningú pot saber el que perdrà Mallorca.

Jo voldria poder estar allà a l'homenatge que gent de bé i amant de l'educació pensen fer-li.

Jo sé que En Melcion Rosselló Simonet és un paradigma de l'educador ideal modern. Basta conversar amb qualsevol dels seus antics deixebles per comprovar que la seva vocació l'ha conduit més de quaranta anys no a fer alumnes, si no més bé a formar deixebles.

Fora Mallorca, març de 1981.

Vista panoràmica de l'Escola de Magisteri.